

ними об'єктів, відповідно до якого такі об'єкти слідує долі земельних ділянок, за винятком випадків, встановлених законом.

Разом з тим, земельні ділянки й розташовані на них жилі будинки, будівлі чи споруди й далі залишаються окремими об'єктами нерухомості, хоч повинні становити одне ціле. Цілком логічно було б розглядати їх як два елементи (складові частини) однієї нерухомої речі, єдиного об'єкта нерухомості, що спостерігається у законодавстві багатьох європейських держав.

Використані джерела :

1.Добрачѳв Д.В. Проблемы судебной практики в сфере оборота земли / Д.В. Добрачѳв. - М. :Волтерс Клувер, 2005. – 144 с.

Шарапова С.В.
Національний університет
«Юридична академія України
імені «Ярослава Мудрого»,
каф. земельного та аграрного права,
к.ю.н., доцент

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ВИКОРИСТАННЯ Й ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬ ЛІСОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Особливий правовий режим земель лісогосподарського призначення визначає специфіку використання лісів та земель цієї категорії. Відповідно до Класифікації видів цільового призначення земель [1], що визначає поділ земель на окремі види цільового призначення земель, які характеризуються власним правовим режимом, екосистемними функціями, видом господарської діяльності, типами забудови, типами особливо цінних об'єктів, землі лісогосподарського призначення використовуються для: для ведення лісового господарства і пов'язаних з ним послуг; для іншого лісогосподарського призначення; для збереження та використання земель природно-заповідного фонду.

Згідно ст. 63 Лісового кодексу України ведення лісового господарства полягає у здійсненні комплексу заходів з охорони, захисту, раціонального використання та розширеного відтворення лісів. До потреб ведення лісового господарства також відноситься використання земельних ділянок для загального і спеціального використання лісових ресурсів; відтворення лісів шляхом їх відновлення та лісорозведення; здійснення заходів щодо підвищення продуктивності, поліпшення якісного складу лісів та збереження біорізноманітності в лісах; організації охорони і захисту лісів тощо.

Відповідно до Правил відтворення лісів, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 1 березня 2007 р. № 303 [2], відтворення лісів здійснюється на лісових ділянках, що були вкриті ліською рослинністю (зруби, згарища, рідколісся, насадження, що загинули, тощо), шляхом відновлення, а на землях, що раніше не були зайняті ліском, насамперед непридатних для використання в сільському господарстві або виділених для створення захисних лісових насаджень лінійного типу - лісорозведення.

Лісорозведення провадиться на: деградованих і малопродуктивних сільськогосподарських землях, що підлягають консервації шляхом заліснення; непридатних для використання в сільському господарстві землях (яри, балки, крутосхили, кам'янисті розсипи, піски); рекультивованих землях, галявинах і пустирях; землях сільськогосподарського та іншого призначення, виділених для створення захисних лісових насаджень лінійного типу (полезахисних лісових смуг, смуг уздовж берегів річок, каналів, водоймищ, залізниць, автомобільних доріг тощо).

Землі для лісорозведення виділяються в порядку, встановленому земельним законодавством й відносяться до земель лісогосподарського призначення.

Відповідно до Указу Президента України від 4 листопада 2008 року № 995/2008 «Про деякі заходи щодо збереження та відтворення лісів і зелених насаджень» [3], Кабінету Міністрів України доручено розробити механізм стимулювання власників земельних ділянок до здійснення лісорозведення на землях, що раніше не були зайняті лісом, насамперед малопродуктивних, непридатних для використання в сільському господарстві; створення нових лісів на землях запасу, деградованих, малопродуктивних, техногенно забруднених землях, а також додаткових захисних лісових насаджень лінійного типу вздовж доріг та водних об'єктів, у басейнах річок для поліпшення стану довкілля та захисту земель від вітрової та водної ерозії. Відповідно до п. 2 зазначеного Указу Раді міністрів Автономної Республіки Крим, місцевим державним адміністраціям доручено: визначити деградовані, малопродуктивні, техногенно забруднені землі, які доцільно заліснити, а також забезпечити додаткове виділення в установленому порядку земель із земель запасу для заліснення.

У зв'язку з цим Держлісагентством України були затверджені показники оптимальної лісистості, з яких впливає площа для кожної з областей України, яка має бути формально заліснена [4]. Обсяги робіт щодо відновлення лісів і лісорозведення визначаються на підставі матеріалів лісовпорядкування або спеціального обстеження з урахуванням фактичних змін у лісовому фонді України та стану земель, що підлягають залісненню.

Отже, використання й охорона лісів перебувають у прямій залежності від стану земель лісогосподарського призначення. В той же час, експлуатація лісових ресурсів безпосередньо впливає на стан земель даної категорії. Таким чином, вимоги щодо відновлення лісів, підвищення їх продуктивності, охорони повинні відповідати основним вимогам щодо охорони й використання земель лісогосподарського призначення.

Список літератури:

- 1.Офіційний вісник Президента України. – 2008. – № 45. – Ст. 1279.
- 2.Офіційний вісник України. . – 2007. – № 16. – Ст. 589.
- 3.Про затвердження Класифікації видів цільового призначення земель: Наказ Державного комітету України із земельних ресурсів від 23.07.2010 р. № 548 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 85. – Ст. 3006.
- 4.Про затвердження показників регіональних нормативів оптимальної лісистості території України: Наказ Державного Комітету лісового господарства України від 29.12.2008 р. № 371 //Офіційний вісник України. – 2009. – 53. – Ст. 1848.

*Шульга М.В.,
д.ю.н., професор,
завідувач кафедри земельного та аграрного права
Національного університету «Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого»*

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКЕ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ – УМОВА СТАЛОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Сучасний стан сільських територій значною мірою обумовлений процесами реформування у сфері земельних відносин, необхідність здійснення яких безумовно очевидна. На жаль, земельну реформу було започатковано та проведено спонтанно, без розроблення відповідної програми, стратегії і тактики, належного контролю та підтримки з боку держави та ін. Реформування, яке безпосередньо стосується, наприклад, використання земель сільськогосподарського призначення та нерозривно пов'язаної з ним аграрної сфери, не дало очікуваних результатів. Воно призвело не стільки до економічного зростання та ефективного використання цих земель, як до створення неприбуткових немеханізованих дрібних особистих селянських господарств, руйнування та знищення великих та продуктивних агропромислових формувань, безгосподарського ставлення до землі, ряду недоліків у сфері сільськогосподарського землевикористання (недотримання сівозмін,